

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΟΥΛΗΣ 1, ΤΗΛ. 25.777

ΙΔΡΥΤΗΣ: Κ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 2 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1937

ΕΦΗΜΕΡΑ

ΧΑΛΙΜΑ

Ό,τι βλεπούμε

ΕΔΩ ΚΙ' ΑΛΛΟΥ

Η ΑΙΣΙΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜ ΑΔΑΣ

ΕΥΧΕΣ

Αναμφισβήτητα τα πιο ελλογημένα μας χρόνια είναι τα παιδικά μας χρόνια. Τότε μονάχα μας δόθηκε να ζήσουμε ανέμελα στην απωπότη και στ' όνειρο. Σ' όλη την αποδεκαίτη ζωή μας δεν έχουμε ποτέ πιά παροστάνη και σύντροφο την υιοσύνητα εκείνη, που κάνει τα γύρω μας πράγματα να παίρνουν τα σχήματα και τις μορφές που αποθυμάμε, νοσταλγούμε ή μας αναγκάζουν.

Όταν με το πέρασμα των χρόνων γευτούμε το πικρό ποτήρι της γνώσης και της πείρας, έρθουμε σε συγκρούση με τις αδιάλλαχτες δυνάμεις του χρόνου και της φύσης, και νιώσουμε διην την τραγικότητα της μικρότητάς μας και του πρόσκαιρου που είμαστε, αναπολούμε την εποχή εκείνη με το τιμίο γέλιο και τ' αναίτια δάκρυα, που στάθηκε το χρυσό κι' αλόφωτο ξεκίνημα για καθένα μας προς το Έλντοράντο της ευτυχίας, που ποτέ δεν πρόκειται να φτάσουμε.

Ποιος ξέρει λοιπόν αν όλη αυτή η ιστορία που δημιουργούμε τις μέρες έποπτες, δεν είναι πότερο μια ανάγκη δική μας. Γύρω από το θόρυβο του δρόμου, τα καρροτσάκια με τα παιχνίδια της φτωχολογιάς και τις πολύφωτες στολισμένες βιτρίνες του πλούτου, μη δέν αναπτέρω μέσα μας η θαυμάση έπιθυμία να ζήσουμε κι' έμεις για μια μέρα ή για λίγες ώρες, σιμά στην αυταπάτη—τη μοναδική αυτή πηγή της χαράς;

Το παιδί κατέχει το θείο δώρο να μετατρέπει σ' ανεκτίμητο θησαυρό μια κοκλίνα πίνηση ή ένα πολύχρωμο μπαλόνι. Μερικά πετρώδια του δρόμου του φτάνουν να χτίσει μέσα στη φαντασία του ένα μυθικό παλάτι, να μετατρέψει μια μισοσπαρμένη καρτέλα σε πολυτέλειαστο αυτοκίνητο, ένα καλάμι σ' ένα αντίθετο δόλογο που έχει μόλις ατή χαρά να το δαμάσει. Και γι' αυτό αν το έτοιμο παιχνίδι το εκπληττει με την απομίμηση του της ζωής των μεγάλων, όμως η προτίμησή του στρέφεται προς τα πιο απίθανα πράγματα, σ' αυτά που λυττερή ή φαντασία του να δημιουργήσει και να πλάσει. Ορίστε μια ανάλογη ιστορία που μου διηγήθηκε μια μητέρα προχτές:

Η Έφη είναι ένα κοριτσάκι έφτά χρονών που γεμίζει με την άμορφη της π' έπιπλα, τις κάμαρες, όλο το σπίτι. Έχει σγουρά ξουθά μαλλιά και μαύρα μάτια. Είναι λεπτή, ένα φιλά, άερμη. Τα χέρια της και τα μάγουλά της, μια άγκαλιά λουλούδια λευκά και κόκκινα. Είναι γεμάτη χαρά και κι' έξοια δάκρυα. Πονηρή, μάλιματο και χαδιάρη. Το πρόσωπό της χαμόγελο πεντακάθαρο κι' αλόφωτο—μια δέση άχτιδες ανειξιάτικα ήλια. Όμοια μοικυμπούκι άναίξει στο ήλιοπύρι της ζωής. Όμοια έχει κι' αυτή τις λεπτορίες της, άκόμα και τα δράματα της.

Ένα άπ' αυτά — κι' έδω! — είναι τα σφαντούτερα μυλιμυιδία που κάνουν, όταν υπάρχουν, τη χαρά της γυναίκας, και σαν λείπουν το μαρτύριο της. Τα σφύρα της μητέρας της βρίσκονται πάντα γεμάτα από λογών-λογιών στολιδία κοιλίδες με πολύχρωμα πετρώδια, άγκράφες που λάμπουν τα διακάντια τους ή τα γυαλιά τους, παρδαλές κορδέλλες, μοικυκάλα σ' άπίθανα παράξενα σχήματα. "Όλ' αυτά είναι ένας κόσμος από πράγματα, όπου έχει την ίδια μογευτική έλξη, στη μάνα όσο και στην κόρη. Ό νους της μικρούλας βρίσκεται πάντα εκεί. Όταν κάποτε παιχνίλι άνοιχτά τα θεμιαστά σφύρα, τα χαράκια της άφίνουν τέτοια καταστροφή σ' όλες αυτές τις ματαιότητες, ώσαν να πέρασε πάνω τους ή μάστιγα του Θεού!". Τα μοικυκάλα τα μωρωδικά μισομυμένα σ' πολύχρωμες μεταξένες κορδέλλες κομμένες σε μικρά κομμάτια για να φορεθούν στην κοκλίνα, το κομτί της πούδρας άδειασμένο στο πρόσωπό

ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΟ ΤΟ 1937

Τό 1937 βρίσκει τα «Ν. Γ.» σε μια καινούργια έντελής πνευματική προσπάθεια. Φιλοδοξία αυτής της προσπάθειας είναι: να συντρέξει, να τονώσει, να αναπτύξει με κάθε θυσία και με όλες τις δυνάμεις της, την καλλιτεχνική κίνηση του τόπου μας. Τα «Ν. Γ.» σαν ένας οργανισμός που ξεπετάχτηκε αυθόρμητα περισσότερο μέσα από τη δημιουργική όρη των νέων Έλλήνων καλλιτεχνών στο 1936, τώρα με τον καινούργιο χρόνο φιλοδοξεί να σταθεί συγκεντρωτικός, πρωτοπόρος αυτής της διάθεσης. Με τη βεβαιότητα πως σ' αυτή την προσπάθεια θα βρούμε στο πλάι μας κάθε Έλληνα διασούμενο, δίνουμε από τη στήλη αυτή τις δόσεις ευχής μας σ' όλους τους συνεργάτες και άνογνώστες μας: Ευτυχισμένο και δημιουργικό τό 1937.

Ό κόσμος, ο κόσμος όλος στους δρόμους! Ό καρραγιόλης, ή κούτλια, ο μπουναμάς, έχει τον πρώτο και τον κύριο λόγο. Τα παιδιά ζούν. Οι μεγάλοι περιστεροθεμούνται. Και για τους δυό ή ζωή γίνεται εαφικά από έντατική, σε πραγματικότητα, σε θεωρηκό, σε προσδοκία. Η άνορωπαλιμύρα στους κεντρικούς δρόμους, το χαζόμα στη βιτρίνα, στο καρροτσάκι, έφ' ότου όπως και πέρισυ ζωηρά, ίσως ζωηρότερα. Σ' όλην αυτή την κίνηση, κι' εκείνα άκίμα που έχουν πάντα κάτι να πουν για την άνία, αντικρύζοντας το πρόσωπο του παιδιού μπροστά σε μια βιτρίνα, σ' ένα παιχνίδι, άφίνουν τις έπιφάσεις των. Μονάχα γι' αυτό το γέλιο, γι' αυτή τη μεγάλη και θετική χαρά, άείζει να γιορτάζεται ο άη Βασίλης.

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

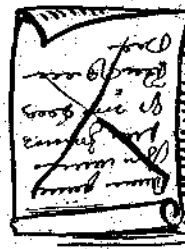
Ό κόσμος, ο κόσμος όλος στους δρόμους! Ό καρραγιόλης, ή κούτλια, ο μπουναμάς, έχει τον πρώτο και τον κύριο λόγο. Τα παιδιά ζούν. Οι μεγάλοι περιστεροθεμούνται. Και για τους δυό ή ζωή γίνεται εαφικά από έντατική, σε πραγματικότητα, σε θεωρηκό, σε προσδοκία. Η άνορωπαλιμύρα στους κεντρικούς δρόμους, το χαζόμα στη βιτρίνα, στο καρροτσάκι, έφ' ότου όπως και πέρισυ ζωηρά, ίσως ζωηρότερα. Σ' όλην αυτή την κίνηση, κι' εκείνα άκίμα που έχουν πάντα κάτι να πουν για την άνία, αντικρύζοντας το πρόσωπο του παιδιού μπροστά σε μια βιτρίνα, σ' ένα παιχνίδι, άφίνουν τις έπιφάσεις των. Μονάχα γι' αυτό το γέλιο, γι' αυτή τη μεγάλη και θετική χαρά, άείζει να γιορτάζεται ο άη Βασίλης.

Υπάρχουν στον τόπο μας καλλιτέχνες που ένοχλούν έξαιρετικά όταν ένας δημοσιογράφος τους ζητήσει να προβούν σε δηλώσεις. Ένας άνάμεσια σ' αυτούς είναι, καθώς φαίνεται, κι' ο κ. Μητρόπουλος. Τό γεγοός μόλο που δεν όφίσταται σαν έθιμο πολιτισμού και πνευματικής άριμότητας, άνογνωρίζουμ' όστόσο πως άποτελεί άναφάρητο δικαίωμα. Τό παράδοξο όμως δεν βρίσκει έδω. Τό παράδοξο βρι-

ται να προβούν σε δηλώσεις. Ένας άνάμεσια σ' αυτούς είναι, καθώς φαίνεται, κι' ο κ. Μητρόπουλος. Τό γεγοός μόλο που δεν όφίσταται σαν έθιμο πολιτισμού και πνευματικής άριμότητας, άνογνωρίζουμ' όστόσο πως άποτελεί άναφάρητο δικαίωμα. Τό παράδοξο όμως δεν βρίσκει έδω. Τό παράδοξο βρι-

ται να προβούν σε δηλώσεις. Ένας άνάμεσια σ' αυτούς είναι, καθώς φαίνεται, κι' ο κ. Μητρόπουλος. Τό γεγοός μόλο που δεν όφίσταται σαν έθιμο πολιτισμού και πνευματικής άριμότητας, άνογνωρίζουμ' όστόσο πως άποτελεί άναφάρητο δικαίωμα. Τό παράδοξο όμως δεν βρίσκει έδω. Τό παράδοξο βρι-

ται να προβούν σε δηλώσεις. Ένας άνάμεσια σ' αυτούς είναι, καθώς φαίνεται, κι' ο κ. Μητρόπουλος. Τό γεγοός μόλο που δεν όφίσταται σαν έθιμο πολιτισμού και πνευματικής άριμότητας, άνογνωρίζουμ' όστόσο πως άποτελεί άναφάρητο δικαίωμα. Τό παράδοξο όμως δεν βρίσκει έδω. Τό παράδοξο βρι-

σκεται στο ότι ο κ. Μητρόπουλος γίνεται έξαιρετικά φλύαρος σε δηλώσεις, κάθε φορά που οι τελευταίες έκμαιούνται με σκοπό την προσωπική του και μόνον έξύμηση. Φαίνεται άκόμα, πως μονάχα σε τέτοιου είδους συνεντεύξεις γνωρίζει ο κ. Μητρόπουλος να άπαντι με άριμότητα. Κάθε άλλο έρώτημα που άφορτά την ένημέρωση του κοινού στα μουσικά μας προβλήματα, βιάζει έντελώς άπροετοιμαστο τον διαπρεπή μας μαέστρο. Έτσι, όταν κάποτε—πιεζόμενος από την καταδίωξη του ρεπόρτερ— βρεθεί στην άναγκη να μιλήσει, όχι για τα δυό ή «τριανταδυό κονταέρτα» που τού άπροσπαράζονται από Μόντε Κάρολο και στο Μπόστον, άλλα για την τύχη της μουσικής στον τόπο μας, τότε συνεπαίονται από ένα κύμα έμπάθειας. Η προσπάθεια για «διάψωση» άκολουθεί άμέσως για να άποδείξει πως ο κ. Μητρόπουλος δεν όμιλει μόνον άλλα και γράφει υπό το κράτος του ίδιου κάματος που προαναφέραμε.

Η ΕΥΘΥΝΗ
Ό όπουργός—Διοικητής της πρωτεύουσας κ. Κ. Κοτζιάς, θέλοντας να ίκανοποιήσει τους Αθηναίους σκίτσογράφους για τη χαρά που, όπως έλεγε, τού πρόσφεραν με την έκθεσή τους και για να άποστηρίξει άκόμα τεχνίτες που όπηρετούν με πολιτισμό και καλαίσθητα την κοινωνία, άγόρασε όσα έργα έμειναν άπούλητα στο τέλος της έκθεσης.

Η χειρονομία αυτή δεν είναι τάχα σαν μια ύπόμνηση στους Μαυκήτες και στους φιλοτέχνους, πως έχουν κι' αυτοί κάποιαν ευθύνη για την

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΙΑΤΑ
ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
Ο ΠΑΤΕΡΑΣ
ΠΑΙΓΝΙΑ ΚΑΙ ΚΟΥΚΛΙΑ
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΡΟΥΖΒΕΛΤ
ΣΑΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ
ΠΟΙΗΣΗ
ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ
ΜΙΑ ΤΟΥ ΚΛΕΦΤΗ...
FIEDELTRIO-ΡΟΥΜΙΝΙΣΤΑ Ι Ν
ΤΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ 1936
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ
Η ΕΒΔΟΜΑΣ ΤΟΥ ΒΙΒΑΙΟΥ
Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΡΧΙΑ
ΜΕ ΤΟΝ ΜΑΕΙΤΡΟ ΛΑΥΡΑΚΑ
Ο ΑΘΗΤΙΣΜΟΣ
ΣΕΛΙΔΑ ΓΥΝΑΙΚΑΣ
ΥΠΑΙΘΡΟ — ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ
Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ
Ο ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΙΒΑΙΟΥ ΣΤΟ 1936
ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ 1937.

πνευματική και καλλιτεχνική ζωή του τόπου μας; Και πως ή τέχνη δεν προάγεται ποτέ μέσα στην παγωνιά της άδιαφορίας του κοινού;

ΠΥΘΙΕΣ
Με το φτάσιμο του καινούργιου χρόνου, οι διάφορες — και άμέτρητες, διάβαλε! — μοντέρνες Πυθίες του Παρισιού, άρχισαν τις προβλέψεις τους. Τα άροσκοπία μπήκαν σ' ένεργεια, οι σφίρες των διαφόρων Καλλιόστρων της ιστορίας έπιστρατεύτηκαν και τ' άστρα προσκαλέστηκαν να βοηθήσουν. Κι' όλ' αυτά για να μας πούνε τα φοβερά και τρομερά πράγματα, που πρόκειται να γίνουν τό 1937. Σε άλλη έποχή, ένας σοφός βασιλιάς, διέταξε να κρεμάσουν τον άστρολόγο του, γιατί ενώ τού τα είχε προβλέψει όλα, δεν κατάφερε να βρεί στο άστροκό σπεράσμα και τό πότε τού ήταν γραφτό να πεθάνει. Κι' ο βασιλιάς, τού άπόδειξε στην πράξη, πως ήθελε να προβλέπει το μέλλον καλύτερα άπ' αυτόν...

Σήμερα όμως ο κόσμος είναι άλοιώτικος. Χειροκροτήματα κι' έπιδοκμασίες όποδέχονται τους χρησμούς των νέων μαντιών του Καρτιέν Λατέν ή της Μοιμάρτης, που, στο κάτω της γραφής, δεν μας πολεγουν και τίποτα τό εοχάριστο! Που να όφείλεται άρα γε αυτό; Οι άνορωποι έγιναν τάχα περισσότερο δεισιδαίμονες στις μέρες μας—στις μέρες της μηχανής και της έπιστήμης; Και γιατί;

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ
Τελευταία άπονεμήθηκε μια τιμητική σύνταξη στον γνωστό Γάλλο σύγγραφέα J. H. Rosny, που πριν από λίγον καιρό συμπλήρωσε τα δγδοντάενα του χρόνια. Σε σχετικές δηλώσεις, που έκανε ο πρόεδρος της έπιτροπής των βραβείων, της έταρείας των άνορωπων των γραμμάτων κ. Ζάν Βιγκνώ, έτόνισε χαρακτηριστικά, πως είναι ή πρώτη φορά από την ίδρυση της Δημοκρατίας (1879), που τό κράτος δίνει σύνταξη σ' ένα σύγγραφέα. Αύτη τη στιγμή, έδήλωσε ο κ. Βιγκνώ, κάνουμε στην έταρεία των άνορωπων των γραμμάτων μια πολύ μεγάλη προσπάθεια, για να βελτιώσουμε τη θέση των συγγραφέων και πρό πάντων να κατοχυρώσουμε την εργασία τους σ' όλες τις χώρες. Η τιμητική σύνταξη τού κ. Ρονύ, είναι για μας πολύ ένθαρρυντικό σημάδι.

Τα παραδείγματα μας έρχονται κάθε τόσο άπ' έξω. Έκει οι διάφοροι σύλλογοι των άνορωπων των γραμμάτων, έχουν τις έπιδώσεις των και τους σκεπούς των. Οι προσπάθειες των έχουν περιεχόμενο και δεν άποβλέπουν μονάχα σε μιάν άτέλεια θεάτρου, ή έστω και χαρτιού άκόμα...

Στις δώδεκα τα μεσάνυχτα, ήμερα, σβήνουν όλα μαζί τα φώτα. Τα λίγα δευτερόλεπτα του σκοταδιού που μας χαρίζει τότο το έθιμο, προσδιορίζουν τελεσιδικα τό πέραμα μας από τον παλιό στον καινούργιο χρόνο. Είναι, τό σκοτάδι αυτό, μια πάροαχάρηση τού γενικού ήλεκτρικού διακόπτη, προς την διαδίκτυ μυστικοπάθεια των άνορωπων. Ένα παλιό έθιμο που βγαίνει μεσ' άπ' την άναγκη μιας έπίσημης, άνοκείωσης των έλπίδων μας. Ένα μικρό χρονικό κενό που δημιουργήσε ή άνορωπη δεισιδαίμονια για να τό παραγεμίσει άποκλειστικά με τον παλιό και τη λαχτάρα των ευχών της για ένα καλύτερο μέλλον. Είναι οι στιγμές που ο άνορωπος διασταυρώνοντας την ευχή: «καλή χρονιά, με τους συναθροπούς του, όπειθυμίζει πόν άπ' όλα στον έσούτο του τό ίερο δικαίωμα που έχει άπάνω σε μια ζωή άκόμα καλύτερη από κείνη που ζήσε μέχρι τώρα. Όλο τό προσώνιο δημιουργικό στοιχείο τού άνορωπου πολιτισμού βρίσκεται συγκεντρωμένο μέσα στο νόημα αυτών των ευχών. Τό ξεκίνημα για την κατάκτηση της χαράς γίνεται με καινούργια δύναμη ύστερα από τό μικρό αυτό σκοτεινό όροσημο άνάμεσα σε παλιό και καινούργιο χρόνο. Έκείνος που με τό χρονόμετρο στο χέρι, προσμένει τα μεσάνυχτα της «παρανοής» για να τραβήξει τό μοχλό τού ήλεκτρικού διακόπτη γίνεται, για μια στιγμή, σύμβολο της άνεξάντητης πανανθρώπινης λαχτάρας. Τό μηχανικό πράβριμα τού μοχλού παίρνει τη σημασία ζωηράτης ψυχικής ίερο τ ελευσίας. Δίνει τό σήμα μιας λιγδότητης ψυχικής περιουλογής: Σκοτάδι ένός λεπτού, προ σφασμένο στον μεγάλο βαμό της χαράς, ίκεσία τού πονεμένου και τού χαρούμενου άνορωπου για τόν έρχομό της, ή για την παράταση της ένιόλας της. Όρκος πίστης για τό άκούραστο κινήγητό της. Η άίσθηση κάθε άλλης έννοιας έστραρακίζεται από μέσα μας τη στιγμή που έφαρμόνουμε αυτό τον άρκο. Στά μάτια τα άνορωπα μπρος στο σκοτάδι της πρωτοχρονιάς, φασφορίζει τό μυστικό παθο φέγγος τού άνορωπου δειριου. Συμπνευμένα σπεύδουμε να καταγράψουμε τις άπαιτήσεις μας στο παθητικό τού καινοντας ευχές σαν αυτές: «Ό,τι ποθείς». Χρόνια πολλά. «Με για χαρά τόν καινούργιο χρόνο!» Σφίγγοντας τό κορμί του άνορωπου ή την ψυχική έννοια μας, ή τόν πόντο της άρρώσταίας μας, εκείνη την στιγμή δεν ύπάρχομε παρά μονάχα σαν άπαμα που κρατούν στα χέρια τους άνεδαργύρωτες συναλλαγματικές χαράς. Τις ευχές μας. Όλες αυτές οι συναλλαγματικές είναι ύπογραμμένες από τη μεγαλύτερη πιστωτική τράπεζα της Ζωής: Τη φύση. Η σφραγίδα της ένυπάρχει μαζί με την άνορωπη ύπαρξη. Είναι μ' αυτήν σφραγισμένο τό άνορωπινο έμβρυο από τη στιγμή της πρωτογενικής του, προάωνιας, συλλήψης. Γι' αυτό και τό συμπνευμα των άνορωπων ευχών, ή συστηματική έγγραφή τους στα μεγάλα «πλακάτον» των προσοκίων μας δια μέσου της ιστορίας, μοιάζει με έντονο συλλαλητήριο. Ένα συλλαλητήριο που «εφοβέρισε» κάθε τόσο τόν άγνωστο χρόνο κι' έδημιούργησε τούς μεγάλους άνορωπους πολιτισμούς. Άς ένώσουμε λοιπόν όλοι μαζί τις ευχές μας κι' άς... φοβερίσουμε τό «άγνωστο» τού 1937, φωνάζοντας: ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ!

MAN. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

ΕΝΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΙΝΤΣΟ ΣΛΑΒΕΪΚΦ

Ανάμεσα στους Βούλγαρους ποιητές της προπολεμικής εποχής και των πρώτων χρόνων της Βουλγαρικής ανεξαρτησίας, όπως ο Πέτρο ΣλαβεΪκφ, ο Αϊστο Μπέτφ...

Η Ζωή των γραμμάτων ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΙΑΤΑ

Ο φιλολογικός απολογισμός της χρονιάς που έκλεισε είναι έργο των κριτικών. Δεν ξέρω αν και φέτος ο' ακολουθήσει το έθιμο τούτου της αναστοχαστικής εκδοτικού έτους...

Η πρώτη αυτή στιγμή είχε όλα τα υστερικά γνωρίσματα της ανησυχίας. Την όριση, την άνοιξη, την άνοιξη, την άνοιξη...

Αν το χαρακτηριστικότερο γεγονός της πρόσφατης φιλολογίας μας 'Ιστορίας είναι, καθόλου τ' ελπίζω, η περσοφιλική άποψη, το 1936 έκλεισε προσηγορικά, θα σημειώσω, ένα μάλλον μικρή ανάκληση στην πορεία της νεανικής όρασης...

Αν το χαρακτηριστικότερο γεγονός της πρόσφατης φιλολογίας μας 'Ιστορίας είναι, καθόλου τ' ελπίζω, η περσοφιλική άποψη, το 1936 έκλεισε προσηγορικά, θα σημειώσω, ένα μάλλον μικρή ανάκληση στην πορεία της νεανικής όρασης...

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΑΡΘΡΟΥ ΤΟΥ Κ. Γ. ΔΕΛΙΟΥ

Η ανησυχία για το καινούργιο έπαυσε να είναι εποχή. «Εκείνο που ποικίλει είναι ο τρόπος με τον οποίο θέτουμε τα ζητήματα, και από πάντων η λεραζία των προβλημάτων αυτών. Μια καινούργια λογοτεχνική όραση είναι κάθε φορά και ποιητική η λεραζία αυτή».

Σκεπτόζο Θέ να τον είπατε αυτό, κρημαίνοντας κοντά το σγαλά: «Κάτω απ' το Φθινόπωρο την βελγία, απ' πάνω μέσα η πάχη έχει σπρωθεί, κι' εκείνος είν' έτσι μονάχος».

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ (Ελευθερία μετάφραση από το Γαλλικό)

ΞΕΝΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΕΙ

Υπάρχουν δυο είδων άνθρωποι, ούτε περισσότερο, ούτε λιγότερο. Υπάρχουν οι άνθρωποι που διαβάζουν. Κι' υπάρχουν οι άνθρωποι που δε διαβάζουν.

Τίποτα δε μπορεί να τους αλλάξει. Πρέπει να είναι φανατικοί ανάγνωσης, για μόνιμ ιδιοσυγκρασία. (Αχιλ αν έβλεπε ποσο μ' έρεσε να μεταχειριστώ μια αυτή τη λέξη που μετέφρε τις φωνημοποιίες και τις 'Αποκαλύψεις').

Μην πιστεύετε ποτέ τον άνθρωπο που σας λέει: «Εγώ δε διαβάζω γιατί δε μου μένει καιρός». «Αν του πείσει ούσαν όσα θέλω την ημέρα δε θα διαβάσει ούτε μ' ούσα δε περιμένω». Γιατί ο άνθρωπος που διαβάζει είναι φανατικός. Και ο φανατικός είναι φανατικός στην ανάγνωση.

Για χάρη τ' ου, για να το συστήσω να προσηγορήσει, είναι η νεανική φωνή που είναι η νεανική φωνή. Είναι η νεανική φωνή που είναι η νεανική φωνή. Είναι η νεανική φωνή που είναι η νεανική φωνή.

ΦΡΑΝΣΙ ΝΤΕ ΜΙΟΜΑΝΤΡ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

ΑΣ ΝΑΤΑΝΕ, ΓΙΑ ΜΕΝΑ

Για ποιά τάχα να σκαίνομαι τον τάφο αυτόν τον άνοιχτό; ... Για ποιά χροιά να στήνωμαι, μ' από θλιμμένο βογγητό; ...

Όλο χροιά, κι' όλο σκαίνομαι σαν κάποιον τάφο να προσφύσω... 'Η σαν να κλαίει, τ' έχω σκαίνομαι τον τάφο τον περσιμένο... Τόν περσιμένο, που γι' αυτό, ήθελε ο κόπος τάφο έδω... 'Απ' όλες τις μεριές, έδω, για τελευταίο χαιρετάκι... 'Αχ, νάκανε για μένα ο τάφος! ...

Ό πάρος χάσκει ελάνθιστος, με χάσκει ως πού να γεμιστεί, κι' ο φάλαξ μες στην άσπληρη, φέλιου σου ποταμού... 'Τον ποτό σου... πρέσι φράσι λέει, κι' ανδράφασι... 'Αλλοι σ'αυτά κλαίω, κι' άλλοι, ξεραίνωσι... 'Απ' όλες τις μεριές, έδω, για τελευταίο χαιρετάκι... 'Αχ, νάκανε για μένα ο τάφος! ...

Ό πάρος χάσκει ελάνθιστος, με χάσκει ως πού να γεμιστεί, κι' ο φάλαξ μες στην άσπληρη, φέλιου σου ποταμού... 'Τον ποτό σου... πρέσι φράσι λέει, κι' ανδράφασι... 'Αλλοι σ'αυτά κλαίω, κι' άλλοι, ξεραίνωσι... 'Απ' όλες τις μεριές, έδω, για τελευταίο χαιρετάκι... 'Αχ, νάκανε για μένα ο τάφος! ...

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ (Ελευθερία μετάφραση από το Γαλλικό)

Και η κάθε εποχή την τέχνη της. Εκείνο που δε μπορεί να παραγνωριστεί είναι η νεανική φωνή που είναι η νεανική φωνή. Είναι η νεανική φωνή που είναι η νεανική φωνή. Είναι η νεανική φωνή που είναι η νεανική φωνή.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

Κάθε Κυριακή ή θεία μας η πατρίδα μας πήγαμε τον αδελφό μου και μένα, να δοίμε τον πατέρα μας κλεισμένο σε ένα Ψυχιατρείο έξω από την Αθήνα.

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ, ΑΛΛΑ ΕΝΟΣ ΤΡΕΛΟΥ.

ΛΙΑΝΗΣ ΠΡΟΙΟΝΙΣΤΗ ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΓΕΦΥΛΙΑ (Διηγήματα) ΑΡΧ. 20

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΒΑΡΒΑΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥΛΟΥ-ΛΙΒΑΔΑ (ΑΝΕΜΩΝΑΣ) ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΟΙ Πούλημα

ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

γικής που εδιδόχθη από τη φυσική, πώς δεν υπάρχουν στην πραγματικότητα κόκκινα γαϊδουράκια και πράσινα άλογα. Αλλά τα φανταστικά γαϊδουράκια του ονείρου και του παραμυθιού θ' άγαθήσει το παιδί και όχι τα νουτοραλιστικά με το σωστό γκρίζο τους χρώμα, κάτοντας έτσι από ένστικτο τη χλωροπαμένη αισθητική διαστολή της ζωής. Το είναι η ποιηση από το φυσικό και πώς απέχει πολύ από την ελληνοφιλία. Ξέρουμε από πείρα πως άριστεροι οι γνώσεις κι οι εγκεφαλικές του κατακτήσεις και το καλλιέργημένο του λογικό θα το δεσμεύουν άλλο και πιο πολύ και θα το εμπνέουν τις σωστικές φωνές. Έξω και πέρα από τη χειροπιαστή και φημισμένη πραγματικότητα. "Ας τ' άφησουμε καλύτερο όσο είναι μικρό κι αμέριστο να πηδήσει, να γεράσει, να παίζει, να δαυλώνει, καθόλου από καλοκάμητο του άτι, σε δάκρυα της φαντασίας.

Ποιά κοπέλλα δεν έπαθότιγκε μικρή η μη κοπέλλα της και δεν την έμαλλος, δεν την εντάττει, δεν την ενδοσύνει.

Ποιά από μιάς μπροστά σ' ένα ρυθμό η μιά λιμνούλα, κύρος ταν γυζών ενός χαρτινού σπαλού, δεν έφαστάθηκε τον έστυ το θριαμβευτή άρχινασρχο της Άγγλιας;

Ποιά παιδί δεν εκύβηρεσε τους μικρότερους του, μ' ένα ξύλινο σπαθίο από πλευρό κι' ένα τρικαντό από κεφάλι, κομμένο από ξυραμύρια και δεν έκίνηθησε, άνηκε άριστράτης, τους ληπτες που λυμάνονται την περιοχή του;

Ο αγέρας σε κένο το κλάμα είναι ζειδωρός κι' η καρδιά του παιδιού κι' ο νους του θα δυναμίσουν για όλη τους την κατοπινή ζωή.

Η εποχή μας που τα λογαριάζει όλα και ζητάει να βγάλει το κόσμο της και με το παραπάνω από το κόσμο τί, δεν άφησε απειρογενή κι' άνεκμετόλλευτη κι' αυτή την άδωλη

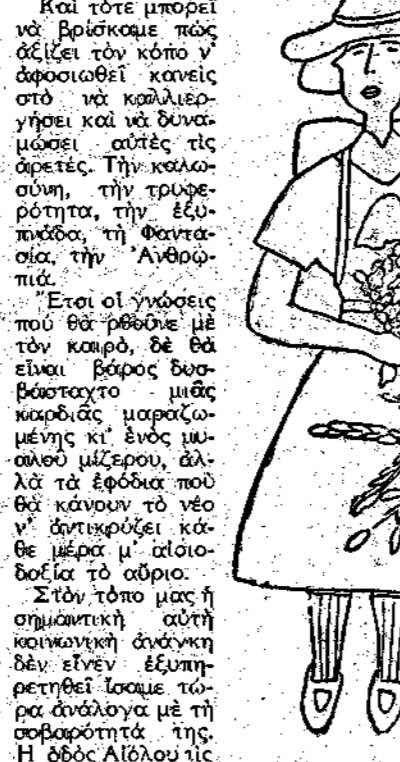
Ποιά κοπέλλα δεν έπαθότιγκε μικρή η μη κοπέλλα της και δεν την έμαλλος, δεν την εντάττει, δεν την ενδοσύνει.

Ποιά από μιάς μπροστά σ' ένα ρυθμό η μιά λιμνούλα, κύρος ταν γυζών ενός χαρτινού σπαλού, δεν έφαστάθηκε τον έστυ το θριαμβευτή άρχινασρχο της Άγγλιας;

Ποιά παιδί δεν εκύβηρεσε τους μικρότερους του, μ' ένα ξύλινο σπαθίο από πλευρό κι' ένα τρικαντό από κεφάλι, κομμένο από ξυραμύρια και δεν έκίνηθησε, άνηκε άριστράτης, τους ληπτες που λυμάνονται την περιοχή του;

Ποιά θα έχουμε ως τόσο να διδαχθούμε γύρω σ' αυτό αν σκύβουμε προσεκτικότερα πάνω από τη μικρούλα που κωνάκει προφορά το νινί της το κωμικό μ' ένα γυαλί τυλιγμένο σε μία ιππόλια.

Γιος ν' ακούγαμε μέσα στο μικρούλι αυτό άνθρωπο τοόφλο να δουλεύει χωρίς να μπορεί πιά να έχουν σκουριάσει. Πιθανόν να ποτεύαμε ζωνά πως κάποιος ανασυστήματα είναι βαδύτατα άνοητος, μα τα θάρουμε μέσα μας μες οι ίδιοι άπεροφρον γλαυρούμε σήμερα να τ' άβγαλίσουμε πέρα και τότε μπορεί να βρισκάμε πως άφίσει τον κόπο ν' άραιοθεί κανείς στή και να καλλιεργήσει και να δυναμώσει αυτές τις άρετες. Την καλοσύνη, την τρυφερότητα, την έξυπνάδα, την φαντασία, την Άνθρωπιά.

Ποιά θα έχουμε ως τόσο να διδαχθούμε γύρω σ' αυτό αν σκύβουμε προσεκτικότερα πάνω από τη μικρούλα που κωνάκει προφορά το νινί της το κωμικό μ' ένα γυαλί τυλιγμένο σε μία ιππόλια.

Γιος ν' ακούγαμε μέσα στο μικρούλι αυτό άνθρωπο τοόφλο να δουλεύει χωρίς να μπορεί πιά να έχουν σκουριάσει. Πιθανόν να ποτεύαμε ζωνά πως κάποιος ανασυστήματα είναι βαδύτατα άνοητος, μα τα θάρουμε μέσα μας μες οι ίδιοι άπεροφρον γλαυρούμε σήμερα να τ' άβγαλίσουμε πέρα και τότε μπορεί να βρισκάμε πως άφίσει τον κόπο ν' άραιοθεί κανείς στή και να καλλιεργήσει και να δυναμώσει αυτές τις άρετες. Την καλοσύνη, την τρυφερότητα, την έξυπνάδα, την φαντασία, την Άνθρωπιά.

Ποιά θα έχουμε ως τόσο να διδαχθούμε γύρω σ' αυτό αν σκύβουμε προσεκτικότερα πάνω από τη μικρούλα που κωνάκει προφορά το νινί της το κωμικό μ' ένα γυαλί τυλιγμένο σε μία ιππόλια.

Γιος ν' ακούγαμε μέσα στο μικρούλι αυτό άνθρωπο τοόφλο να δουλεύει χωρίς να μπορεί πιά να έχουν σκουριάσει. Πιθανόν να ποτεύαμε ζωνά πως κάποιος ανασυστήματα είναι βαδύτατα άνοητος, μα τα θάρουμε μέσα μας μες οι ίδιοι άπεροφρον γλαυρούμε σήμερα να τ' άβγαλίσουμε πέρα και τότε μπορεί να βρισκάμε πως άφίσει τον κόπο ν' άραιοθεί κανείς στή και να καλλιεργήσει και να δυναμώσει αυτές τις άρετες. Την καλοσύνη, την τρυφερότητα, την έξυπνάδα, την φαντασία, την Άνθρωπιά.

Ποιά θα έχουμε ως τόσο να διδαχθούμε γύρω σ' αυτό αν σκύβουμε προσεκτικότερα πάνω από τη μικρούλα που κωνάκει προφορά το νινί της το κωμικό μ' ένα γυαλί τυλιγμένο σε μία ιππόλια.

Γιος ν' ακούγαμε μέσα στο μικρούλι αυτό άνθρωπο τοόφλο να δουλεύει χωρίς να μπορεί πιά να έχουν σκουριάσει. Πιθανόν να ποτεύαμε ζωνά πως κάποιος ανασυστήματα είναι βαδύτατα άνοητος, μα τα θάρουμε μέσα μας μες οι ίδιοι άπεροφρον γλαυρούμε σήμερα να τ' άβγαλίσουμε πέρα και τότε μπορεί να βρισκάμε πως άφίσει τον κόπο ν' άραιοθεί κανείς στή και να καλλιεργήσει και να δυναμώσει αυτές τις άρετες. Την καλοσύνη, την τρυφερότητα, την έξυπνάδα, την φαντασία, την Άνθρωπιά.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ Κ. Γ. ΘΕΟΤΟΚΑ

Ο καθένας μας προσπαθεί πότε πότε να αποχωρήσει για μία στιγμή από τον κορμό, το πάθος, τις αγωνίες της κυρογονικής εποχής που ζούμε και να κοιτάσει με γέγονοτα που μιάς συνταράξουν με το ψυχρό βλέμμα, που μελλοντικού παρατήρησι. Προσπαθεί, έλλω να πιά, να θέσει, ανάμεσα στην εποχή και στην κρίση του, την προεπιπέδη απόσταση του χρόνου, την άποσταση που θα προσδώσει στην κρίση του νηφαλιότητος και άντικαταμικτή, κατανοήση και δικαιοσύνη.

Όταν, από μιά τέτοια προοπτική, άπηγερούμε να άπειράσουμε τα πρόσαι των πρατογονιστών του άδ, μιά μιά, να τα κατατάξουμε σε κάποια φυσική και άμετάβλητη κλίμακα πρατογονικών ανθρώπων άξιόπραθητο να πιστεύουμε σε μιά θεωρία. Άρκει ότι πιστεύουμε στην άνθρωπότητα. Άπό εκεί πέρα ές τας άγωνίες άδέσμευτοι μες στη ζωνάκη που ζούμε και να κοιτάσει με γέγονοτα που μιάς συνταράξουν με το ψυχρό βλέμμα, που μελλοντικού παρατήρησι. Προσπαθεί, έλλω να πιά, να θέσει, ανάμεσα στην εποχή και στην κρίση του, την προεπιπέδη απόσταση του χρόνου, την άποσταση που θα προσδώσει στην κρίση του νηφαλιότητος και άντικαταμικτή, κατανοήση και δικαιοσύνη.

Ο καθένας μας προσπαθεί πότε πότε να αποχωρήσει για μία στιγμή από τον κορμό, το πάθος, τις αγωνίες της κυρογονικής εποχής που ζούμε και να κοιτάσει με γέγονοτα που μιάς συνταράξουν με το ψυχρό βλέμμα, που μελλοντικού παρατήρησι. Προσπαθεί, έλλω να πιά, να θέσει, ανάμεσα στην εποχή και στην κρίση του, την προεπιπέδη απόσταση του χρόνου, την άποσταση που θα προσδώσει στην κρίση του νηφαλιότητος και άντικαταμικτή, κατανοήση και δικαιοσύνη.

ΡΟΥΖΒΕΛΤ

Ο καθένας μας προσπαθεί πότε πότε να αποχωρήσει για μία στιγμή από τον κορμό, το πάθος, τις αγωνίες της κυρογονικής εποχής που ζούμε και να κοιτάσει με γέγονοτα που μιάς συνταράξουν με το ψυχρό βλέμμα, που μελλοντικού παρατήρησι. Προσπαθεί, έλλω να πιά, να θέσει, ανάμεσα στην εποχή και στην κρίση του, την προεπιπέδη απόσταση του χρόνου, την άποσταση που θα προσδώσει στην κρίση του νηφαλιότητος και άντικαταμικτή, κατανοήση και δικαιοσύνη.

Ποιήματα

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Καβάλλα φάνει ο χωρικός σε μιά μεγάλη πόλη και δίνει το γαϊδούρι του μπρος σ' άδομαντοπόλη, και τράβηξε να πάη να δη γι' αυτό ποδο τον φερμένο, και καρτερούσε ο γαϊδάρος τ' άφεντικό δειμένο, και κάπου κάπου γυρίζε, για να ξεγράη την πείνα, κ' έβλεπε την βενίνα.

"Ένας διαβάτης πέρισε. «Σάν πόντα να κοστήη», τότε ρωτάει ο γαϊδάρος, ή πέτρα που γυαλίζει εκεί από τ' άραβι πόντα;»

"Δέκα γαϊδούρια σάν και σε κι' άκόμα παραπάνω», «Ε! τ' άραβι, τότε λοιπόν, εδω τί θα κοστήουν;»

"Τίποτα, κοίτα πέρα εκεί στις κόσες, τα χαρίζουν». Κ' έλεε ο κάρ Μέντιος: «Απορώ τις πέτρες να κρατούν και τ' άραβι που πρώνονται στους δρόμους να πετούνε!»

ΛΕΙΚΟΣ ΦΑΤΙΛΔΗΣ

ΑΝΑΘΕΜΑ

Ανάθεμά σας γραμμάτια κι' άκόμα τρισσάθεμα σοφά βιβλία που διάβασα και γνώσεις πρ' άπόχητα, χωρίς φορές μετάνοιασιν την ώρα που σάς μάθαινα, κριμα στα χρόνια π' άσκοπα με τη μελέτη μόχησα.

Χωρίς έσας θε νόμιμα βοσκόπολο χαρούμενο στο πατρίκι μου το χωριό στη θάλασσα ανήγνιατα, θάχα τα μάτια λαμπέρα, το πρόσωπο γελομένο κι' άκόμα και τα δάκρυα μου δε νάτανε διαμάντια...

"Αφοβα τώρα κι' άραβια τον ούρανό θ' αγνάτευα και στην ψυχή μ' άχοντος κομμένα άνηγνιατα, θά πιστεύα στο κάθε τι και δίγως να το μάντευα μπορεί μιά μέρα νάγγιζα κι' αυτή την ετυχία...

Γ. Μ. ΜΥΛΑΝΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Θά σε έχασα ένα απόγευμα που θάχα—εί άραβια!—πεθάνει και θάμαι άδιόφορος κι' άγνωστος, δίχως καρδιά να πονεί, θά θάμωρα του τάφου σου το μαδιμένο γερσάνι μ' έπει σε' άλήθεια πως σ' έχασα κάποια βραδιά σκοτεινή.

Δέ θέ να γνωιάξει. Η μόνια μου, δε θά ύπαρξη να λέει, χωρίς έλπον να άσχημα μείνω που πάρα το πόσο πιά, θά θέ την σκόση άνεπιστήτευα και θά την κόμω να κλαίει κωδώς για χάρη της γέλασας κι' άς έκλυε έντός μου ή καρδιά.

"Άλλά προ πάντων θα γαίραρα (έν χάρειτ' ή άμυχη ύλη) ότι για χάρη σου πέθανα, κι' άς μη το είπα ποτέ: «...Έγχε έχασει κομωμένο»—θά λέν έσώμω μ' οι φίλοι—ώς και το χρώμα απ' τα μάτια της...τι θεατρίνος Χριστέ!...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΝΕΑ ΣΤΟ ΠΙΣΤΗΡΙΟ

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΝΕΑ ΣΤΟ ΠΙΣΤΗΡΙΟ

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΝΕΑ ΣΤΟ ΠΙΣΤΗΡΙΟ

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΝΕΑ ΣΤΟ ΠΙΣΤΗΡΙΟ

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

Από τη Βιέννη μιάς έρχεται τελευταία στιγμή η είδηση του θανάτου του μεγάλου ποιητά Μ. Ρόζενταλ. Ο Ρόζενταλ, από τους τελευταίους ποιητές του Λιου, είχε σπουδάσει άρχικα την Ιατρικήν επιστήμη. Στην ουστηματική σπουδή του πίκου έπεδόθη ός ήλικία που κάθε άλλος δεν θα το έπραξε. Αυτό δεν έμπέδισε όστόσο να γίνει ένας από τους πιο μεγάλους βίβλιους και καλλιτέχνες της εποχής μας. Η προτίμησι της μουσικής του Λιου σ' ά πρόγραμμα του, σ' άθηκε πάντα σαν ένας φόρος τιμής πένος τον μεγάλο του δάσκαλο. Ο Ρόζενταλ έχει περάσει και από την Άθηνά τώρα και πολλά χρόνια. Για τον Ρόζενταλ θα μιλήσουμε διεξοδικότερα στο άλλο φύλλο.

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Του Τοξότη Καζαμίας με ρητά και παροιμίας

Είς τ' ά χιλια άνηγκάσας και τριάκοντα έπει, διά την πρόσθη της τέχνης δέγματος ζητών άπτά ο Τοξότης, Καζαμίας άπεφάσισε να γίνει και για σήμερα μονάχα μ' όπλα να μ' άνηγαίνω. Κ' έλεε σ' άραβι πως να γράψω χωρίς ένα θάμα νάχ; Το λοιπόν κ' έγω άστρονόμος θενά γίνω σαν τον Βλάχο και θα γράψω Καζαμίας για καλούς και για κακούς και θα πω και για βιβλία κι' οίκους τους έκδοτικούς. Και άφου του λόγου ο τρόπος είς αστους μιάς έχει φτάσει γι' ατούς τώρα θα μιλήσω να μη βρέξει και μη σταξει... Πρώτον Τέταρτον Σελήνης: Λίγα παίρνεις πολλά δίνεις σαν τράβας για τον έδωδο και ρωτάς για διασαφήσεις. «Στην ύγειαν σας πως είσθα;» «Άριστος» κ' έμεις έπίσης. Τέταρτο ύστερον Σελήνης—Όπου σπέρω το κεφάλι και με τον διαβήτη πάρα την άπόστασιν των άστρων βλέπω με χαρά μεγάλη μαρική έκλειψη Σελήνης κι' όλικη των ποταπότρων.

MAN. ΣΚΟΥΛΟΥΔΗ

ΠΕΡΙ ΤΟ ΤΕΡΜΑ

Ψυχή μου, τώρα που άρθρη φέγγει γαλήνη αήγης Κι' όλα φαίνονται άγέρων, διασπάρτιστα, καθάρια Κι' άχνίζει άόδυμ' άνευρη την άγκαλιά σου και την τελευταία στιγμή φάναξα: «Στάσου!»

Ενώ δεν είχα παρ' άνα σφαλίου τα βλέφαρα και να σε άκολουθήσω— Τάχα πως καρτερούσα άκόμη ένα σου νεύμα κι' όλο γαλάζιασιν στην όψη αντίθετα απ' το ρεύμα Μέσα στη βελή των νόμων σου άρτηνια μόνη όψη παραρηνία. Μιά μικρή ήλιουσα που ύψώθηκε σταγόνα από το νου τον άλαζόνα κι' έξαμίστηχη μάτασα στον άέρα...

ΚΟ ΓΡΙΣΙΜΟΣ ΤΟΥ ΛΕΩΤΟΥ

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘ

ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ψυχή μου, τώρα που άρθρη φέγγει γαλήνη αήγης Κι' όλα φαίνονται άγέρων, διασπάρτιστα, καθάρια Κι' άχνίζει άόδυμ' άνευρη την άγκαλιά σου και την τελευταία στιγμή φάναξα: «Στάσου!»

Ενώ δεν είχα παρ' άνα σφαλίου τα βλέφαρα και να σε άκολουθήσω— Τάχα πως καρτερούσα άκόμη ένα σου νεύμα κι' όλο γαλάζιασιν στην όψη αντίθετα απ' το ρεύμα Μέσα στη βελή των νόμων σου άρτηνια μόνη όψη παραρηνία. Μιά μικρή ήλιουσα που ύψώθηκε σταγόνα από το νου τον άλαζόνα κι' έξαμίστηχη μάτασα στον άέρα...

ΚΑΤΑΚΤΗΤΕΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΣΕ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΩΤΙΑΔΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ απ' το προηγούμενο φύλλο.

ΜΥΡΙΝΑ: Ποια! 'Η Λέαινα που γιά το χαρμόσυνο γέλιο της μιλούσε όλη η 'Ελλάδα, μάς ήθε σήμερα κατωστραφιμένη! Πάς μας, ποιά τριχίδια τάραξε τον ανέμελο Ισάκη τού αδελφού σου;

ΛΕΑΙΝΑ: (καταίτωντας έκωλυτη τον Τυμόδημο): Τι μωρό μου!...

ΜΥΡΙΝΑ: Με έλα, δ'τι κι αν εχεις παράτα το. Θα φέρεις εδώ αν έχει τη χαρά, μα τον Ισάκη της την εθιμία. Κι' όπως δ'έχεις, έχει την άξια της κι' αυτή. Δεν πιστεύω να σου φερύσωσε έτοιμοις με κλάμματα. Αν εν τών κών τέτοιο ξεχωριστό στα μάτια μας, τότε θα πει... τί άλλο;... πώς σήμερα θές να δ'έλας όλα γύρω σου μαύρα. Μιά κ' είμαστε νέες, ή ζωή άμορφη, ή δ' Ισάκισ σου μερ-πά να πάντα τη μέση με το πιστό του...

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: (επιστρέφοντας): Θα σου πω, να... ατόνος στο λαίο σου!

ΛΕΑΙΝΑ: Κ' άκου, δ'έλας όσον σου ήθελες, γιάτι βλάστης πρόβλεψαν και μάς πήραν έσπιντοί...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Δέ μου λέτε, είστε αειβιούντες;...
ΜΥΡΙΝΑ: Πώς τό λές, τί είδες να κ'άνουμε;...
ΛΕΑΙΝΑ: Τιμόδημο, να δεις πώς δεν έρθαν, δέν έρθον!

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: 'Εχεις δικιο, φαινετα ιδέα να μην έρχον. (Στη θύρα κλάει και σ'η Μυρίνα). Τι σ'ας μέλλοντα κ'όρα να μ'έλας...

ΜΥΡΙΝΑ: ΓΑΡΓΗΛΙΑ (μαζί): Τι; Τιμόδημο! ΓΑΡΓΗΛΙΑ (μαζί): 'Η θείον ή Ρωμαίο!

ΛΕΑΙΝΑ: Τήν περιπόνησόν σου μα την 'Ελλάδα!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Μόλις προλάβαμε να φύγομε!

ΛΕΑΙΝΑ: Τιςότα έρωδ δεν πήρα με-λι μου, μόνο τα δαχτυλιότα μου!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί στρατηγός τους είνε ο Μόμμιος, ατόνος που έκαψε την Κόρινθο!

ΜΥΡΙΝΑ: Καί γι' αυτό κ'άνετα;...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Μυρίνα, δέν καταλαβαίνεις τί μάς κ'άνετα; 'Εχ'όν δέν ήθελες τα συλλογικά σου;...
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: (στη Μυρίνα): 'Αλλά, πώς κ'άνουν γιά λίγους Ρωμαίους νέες;...

ΛΕΑΙΝΑ: Τιμόδημο, κ' ή θ'αγαπη-μα π'ελάβαμε, Ελάειν!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί που ν'έβρεσε τό γε-νί...
ΛΕΑΙΝΑ: Μόλις και τούτος, Τιμόδημο, γιά ν'όταν τον πώς είνε, κοίμα-ται αλόφοδος.

ΑΘΗΟΣ: Γιά πρόσεχε τί λές!
ΛΕΑΙΝΑ: Θύμισσε καίλα!
ΑΘΗΟΣ: Καί ποιά!...
ΛΕΑΙΝΑ: 'Ελα, σ'όταν, δέν έ-νω κ'αμιά δρέχη γ' ανόξιο κ'ονέντες π'αί σου. Θάχεις φράξει φαίνεται από τό Ζούρα σουδενά κ' έτοι, ήδεν δέν έ-χεις τί κ'όρα είνε αυτό ή Ρωμαίοί;...
ΜΥΡΙΝΑ: (στη Μυρίνα): 'Αλλά, ή μόνι μας έλάειν είνε να φέ-ρομε μακροά πριν έπαινούμε!

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί γ'ήγορα μ'έ-λουν, δέν ήχομα κ'από να χ'άνουμε. 'Αλλά, δ'έχον έδω, δέ μάς προλάβατον.

ΜΥΡΙΝΑ: Τώρα πιά!...
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: Μυρίνα, δές τον πώς εδ κατ'ά τ' Τιμόδημο!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: (Καταύρα γ'αυτός της Μυρίνας και της θ'αγαπής. Μαζί μ' αυτή της γ'αυτά κ' ή 'Αθήος κ' ο Ποσειώσιος. 'Ο Τιμόδημος κ' ή Λέαινα κ'όντανε με τον κα έκ-απλο τρόπο).

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Λέαινα, πάμε να φέ-ρομε. Σ' αυτή την κατάσταση που β'έ-σονται, δέ μπορούμε να τους δοθή-

σομα οδ τίποτα. Φαίνεται και τό ελε-γ ή μάρα τους να μη σωθούν.

ΜΥΡΙΝΑ: (καθώς πάει να φύγει): Τιμόδημο, σ'όταν, θέλω κάτι να σου πω.
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: (σ'ακούει): Λέγε γ'αί-γορα.

ΓΑΡΓΗΛΙΑ: Πάντα, καίμενε, φ'οσον παραμένει βιαστικός!

ΜΥΡΙΝΑ: Νά... δέν προλαβαίνεις πιά να φ'έρεις.
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Γιατί;
ΜΥΡΙΝΑ: Γιατί ο Ρωμαίοί ήρθαν, είνε δό.

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: 'Ος εδός.
ΜΥΡΙΝΑ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον 'Αθίο και τον Ποσειώσιο): Νέτους!

ΛΕΑΙΝΑ: Τι νέτους;
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: (π'άνει από τό χέρι τη Λέαινα και την τραβά): Λέαινα, έλα να σου γ'νωρίσω τον Άθιο Ποσειώσιο. Π'αί-γορα τής τον Ρωμαίοίον στρατηγόν. Είνε χαριτόμορος.

ΜΥΡΙΝΑ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον στρατηγόν Μόμοιο): 'Ε, ήδ' έρωδ θ'αγαπ'η γ'ιατί έξομα πιά τη Ρώμη. Πώς τήν λυπήθηκε ή καρδιά μου! Πρό-βλε, γ'ιατί βλάστης πρόβλεψαν και μάς πήραν έσπιντοί...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Δέ μου λέτε, είστε αειβιούντες;...
ΜΥΡΙΝΑ: Πώς τό λές, τί είδες να κ'άνουμε;...
ΛΕΑΙΝΑ: Τιμόδημο, να δεις πώς δεν έρθαν, δέν έρθον!

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: 'Εχεις δικιο, φαινετα ιδέα να μην έρχον. (Στη θύρα κλάει και σ'η Μυρίνα). Τι σ'ας μέλλοντα κ'όρα να μ'έλας...

ΜΥΡΙΝΑ: ΓΑΡΓΗΛΙΑ (μαζί): Τι; Τιμόδημο! ΓΑΡΓΗΛΙΑ (μαζί): 'Η θείον ή Ρωμαίο!

ΛΕΑΙΝΑ: Τήν περιπόνησόν σου μα την 'Ελλάδα!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Μόλις προλάβαμε να φύγομε!

ΛΕΑΙΝΑ: Τιςότα έρωδ δεν πήρα με-λι μου, μόνο τα δαχτυλιότα μου!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί στρατηγός τους είνε ο Μόμμιος, ατόνος που έκαψε την Κόρινθο!

ΜΥΡΙΝΑ: Καί γι' αυτό κ'άνετα;...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Μυρίνα, δέν καταλαβαίνεις τί μάς κ'άνετα; 'Εχ'όν δέν ήθελες τα συλλογικά σου;...
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: (στη Μυρίνα): 'Αλλά, πώς κ'άνουν γιά λίγους Ρωμαίους νέες;...

ΛΕΑΙΝΑ: Τιμόδημο, κ' ή θ'αγαπη-μα π'ελάβαμε, Ελάειν!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί που ν'έβρεσε τό γε-νί...
ΛΕΑΙΝΑ: Μόλις και τούτος, Τιμόδημο, γιά ν'όταν τον πώς είνε, κοίμα-ται αλόφοδος.

ΑΘΗΟΣ: Γιά πρόσεχε τί λές!
ΛΕΑΙΝΑ: Θύμισσε καίλα!
ΑΘΗΟΣ: Καί ποιά!...
ΛΕΑΙΝΑ: 'Ελα, σ'όταν, δέν έ-νω κ'αμιά δρέχη γ' ανόξιο κ'ονέντες π'αί σου. Θάχεις φράξει φαίνεται από τό Ζούρα σουδενά κ' έτοι, ήδεν δέν έ-χεις τί κ'όρα είνε αυτό ή Ρωμαίοί;...
ΜΥΡΙΝΑ: (στη Μυρίνα): 'Αλλά, ή μόνι μας έλάειν είνε να φέ-ρομε μακροά πριν έπαινούμε!

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί γ'ήγορα μ'έ-λουν, δέν ήχομα κ'από να χ'άνουμε. 'Αλλά, δ'έχον έδω, δέ μάς προλάβατον.

ΜΥΡΙΝΑ: Τώρα πιά!...
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: Μυρίνα, δές τον πώς εδ κατ'ά τ' Τιμόδημο!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: (Καταύρα γ'αυτός της Μυρίνας και της θ'αγαπής. Μαζί μ' αυτή της γ'αυτά κ' ή 'Αθήος κ' ο Ποσειώσιος. 'Ο Τιμόδημος κ' ή Λέαινα κ'όντανε με τον κα έκ-απλο τρόπο).

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Λέαινα, πάμε να φέ-ρομε. Σ' αυτή την κατάσταση που β'έ-σονται, δέ μπορούμε να τους δοθή-

ποτε δέν ήρομα από τό γ'οδ μου κ'ας τον Τιμόδημο δέ μου τον γ'αυτάν... μιά κ' είνε ζώος κ'αίρος που τον έχο μάξ μου.

ΑΘΗΟΣ: Μ' ήμας τους μεγάλους, ή δ' ή γ'ωνία σου;...
ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: (στον Τιμόδημο και τον Λέαινα): 'Ελάτε, καθίστε τάρα κ' έσ'ε.

ΜΥΡΙΝΑ: Τιμόδημο, καθίστε δό. Σ'ας λένε κ'άποτε! (Τον καθίσει στο θρόνο άριστερά). Κάθισε κ' έπ'ό Λέαινα. (Τήν καθίσει στο θρόνο δεξιά). 'Εγώ, 'Αθήε, θέθωσ μάξ σου έκει. 'Αν και βλάτω π'ός σ' έρεσε κ' ή Λέαινα.

ΑΘΗΟΣ: Νά, ήμαξ μαζί, κ'άντα μαζί! 'Εγ'ονισ σου, έπ'ο μ' έρεσει.
ΜΥΡΙΝΑ: Τό μ'εγούλι τής όμας κ'άνετα.

ΑΘΗΟΣ: 'Ηταν γιά να τής δείξω τη μεγαλοψυχία μου; (Κάθετα με τη Μυρίνα στην κ'αλή β'εζιά, δόσ που ή θ'αγα-π'η κ' ο Ποσειώσιος καθύσανα στην άλλη άριστερά). 'Ησυχάζεσθε. Μεγάλωση κ' ή συντροφία μας. Π'ιτεύω να μη μάς τό γ'αυτάει πιά καίμενε... Γιατί π'αίρει να διασκεδάσεις άπόψε. 'Αν' έταν έσπιντο από τη Ρώμη τ' ανερπύνομα αυτό και τάρα τό θ'όραμα. 'Εξο λουπόν ή έννοια κ' 'Ολα ε'όχουμε; κ'ρασι, χορ'αίρες, ήδ' έσ'ε;...
ΜΥΡΙΝΑ: Τό μ'εγούλι τής όμας κ'άνετα.

ΑΘΗΟΣ: 'Ηταν γιά να τής δείξω τη μεγαλοψυχία μου; (Κάθετα με τη Μυρίνα στην κ'αλή β'εζιά, δόσ που ή θ'αγα-π'η κ' ο Ποσειώσιος καθύσανα στην άλλη άριστερά). 'Ησυχάζεσθε. Μεγάλωση κ' ή συντροφία μας. Π'ιτεύω να μη μάς τό γ'αυτάει πιά καίμενε... Γιατί π'αίρει να διασκεδάσεις άπόψε. 'Αν' έταν έσπιντο από τη Ρώμη τ' ανερπύνομα αυτό και τάρα τό θ'όραμα. 'Εξο λουπόν ή έννοια κ' 'Ολα ε'όχουμε; κ'ρασι, χορ'αίρες, ήδ' έσ'ε;...
ΜΥΡΙΝΑ: Τό μ'εγούλι τής όμας κ'άνετα.

ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: (στον Τιμόδημο): Βλέ-πει, δέν ήμαστε δέ κ' άπό τις φ'αντα-σίσεις. Κ'άνουμε τάρα τη γ'ωνία σου, κ' έσ'ε τη δικιά μας. Βέβαια είνε ποιά που κ'άνετα να έξερήγομε. Καί πρώτα κ'όρα ή Κόρινθο. 'Ο 'Αθίος κ' έρωδ σ'αφ'ότασε τάρα να φ'έρουμε τήν κ'όρα, να μην πάθει κακό καμιά άλλη πολιτεία σου. Γ'υρένομα από τη Μυρίνα και τη θ'αγαπ'η ή μάς δοθήσαν;...
ΑΘΗΟΣ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον 'Αθίο): Π'αί!

ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: Τώρα πιστεύω π'ός δέ β'εχ'όντες να μάς συντρέξετε κ' άπ'ε.

ΑΘΗΟΣ: (καθίστεσθε τη Μυρίνα): Τά ίδια κ'απελάει κ' από σ'ας! (Στον Τιμόδημο). Μά γ'ιατί δ'όδ δέ μάξ;...
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Τιμόδημο και π'αίρει να φύγει): Σ'ε ρασι τάρα δέ μάξ;...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: (καθίστεσθε τη Μυρίνα): Κατάλαβε, δέ μάς κ'άνετα τίπο-να να πει.

ΑΘΗΟΣ: Μή άόμα δέν του άρέ-σονται είναι κ'άρα;...
ΜΥΡΙΝΑ: 'Α μάξ! Είνε από τη συντροφία που έσ'ε φ'ανταξία κ'όρα δ'ό-λόγηρα συντροφία σου;...
ΑΘΗΟΣ: (στον Τιμόδημο): Π'αίλο τό κ'απ'όνομα αυτό, δέν είνε ο κ'αίρος. Μά π'οιήθει δέ και τίποτα, άνθ'όραμα είνε.

ΓΑΡΓΗΛΙΑ: 'Εγ'ονισ σου, (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Τιμόδημο). Θα τ'οι π'ερά-σει.

ΜΥΡΙΝΑ: Λέω να δ'όλωμα τις όρ-αυτιόδες να μάς έναγορ'αίρομε.
ΑΘΗΟΣ: Νά τ'έ δ'όλωμα δέβαινα, τί κ'απελάει;...
ΜΥΡΙΝΑ: (στη Μυρίνα): 'Αλλά, ή μόνι μας έλάειν είνε να φέ-ρομα μακροά πριν έπαινούμε!

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί γ'ήγορα μ'έ-λουν, δέν ήχομα κ'από να χ'άνουμε. 'Αλλά, δ'έχον έδω, δέ μάς προλάβατον.

ΜΥΡΙΝΑ: Τώρα πιά!...
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: Μυρίνα, δές τον πώς εδ κατ'ά τ' Τιμόδημο!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: (Καταύρα γ'αυτός της Μυρίνας και της θ'αγαπής. Μαζί μ' αυτή της γ'αυτά κ' ή 'Αθήος κ' ο Ποσειώσιος. 'Ο Τιμόδημος κ' ή Λέαινα κ'όντανε με τον κα έκ-απλο τρόπο).

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Λέαινα, πάμε να φέ-ρομε. Σ' αυτή την κατάσταση που β'έ-σονται, δέ μπορούμε να τους δοθή-

ποτε δέν ήρομα από τό γ'οδ μου κ'ας τον Τιμόδημο δέ μου τον γ'αυτάν... μιά κ' είνε ζώος κ'αίρος που τον έχο μάξ μου.

ΑΘΗΟΣ: Μ' ήμας τους μεγάλους, ή δ' ή γ'ωνία σου;...
ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: (στον Τιμόδημο και τον Λέαινα): 'Ελάτε, καθίστε τάρα κ' έσ'ε.

ΜΥΡΙΝΑ: Τιμόδημο, καθίστε δό. Σ'ας λένε κ'άποτε! (Τον καθίσει στο θρόνο άριστερά). Κάθισε κ' έπ'ό Λέαινα. (Τήν καθίσει στο θρόνο δεξιά). 'Εγώ, 'Αθήε, θέθωσ μάξ σου έκει. 'Αν και βλάτω π'ός σ' έρεσε κ' ή Λέαινα.

ΑΘΗΟΣ: Νά, ήμαξ μαζί, κ'άντα μαζί! 'Εγ'ονισ σου, έπ'ο μ' έρεσει.
ΜΥΡΙΝΑ: Τό μ'εγούλι τής όμας κ'άνετα.

ΑΘΗΟΣ: 'Ηταν γιά να τής δείξω τη μεγαλοψυχία μου; (Κάθετα με τη Μυρίνα στην κ'αλή β'εζιά, δόσ που ή θ'αγα-π'η κ' ο Ποσειώσιος καθύσανα στην άλλη άριστερά). 'Ησυχάζεσθε. Μεγάλωση κ' ή συντροφία μας. Π'ιτεύω να μη μάς τό γ'αυτάει πιά καίμενε... Γιατί π'αίρει να διασκεδάσεις άπόψε. 'Αν' έταν έσπιντο από τη Ρώμη τ' ανερπύνομα αυτό και τάρα τό θ'όραμα. 'Εξο λουπόν ή έννοια κ' 'Ολα ε'όχουμε; κ'ρασι, χορ'αίρες, ήδ' έσ'ε;...
ΜΥΡΙΝΑ: Τό μ'εγούλι τής όμας κ'άνετα.

ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: (στον Τιμόδημο): Βλέ-πει, δέν ήμαστε δέ κ' άπό τις φ'αντα-σίσεις. Κ'άνουμε τάρα τη γ'ωνία σου, κ' έσ'ε τη δικιά μας. Βέβαια είνε ποιά που κ'άνετα να έξερήγομε. Καί πρώτα κ'όρα ή Κόρινθο. 'Ο 'Αθίος κ' έρωδ σ'αφ'ότασε τάρα να φ'έρουμε τήν κ'όρα, να μην πάθει κακό καμιά άλλη πολιτεία σου. Γ'υρένομα από τη Μυρίνα και τη θ'αγαπ'η ή μάς δοθήσαν;...
ΑΘΗΟΣ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον 'Αθίο): Π'αί!

Μόμμιος, π'ός να κ'άνει άπόψε ο κ'αίρος. Πο-σ'ότα, μ' άόμα, π'οσ'ότασέ με.

ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: Δέ βλάτω να σ' άόμα, σ' άφ'ημε λ'έτερο, στη διάθεσή σου.

ΑΘΗΟΣ: Μ' ήγ'ησε μικρό, λίγο τό θ'όραμα; Μά κατ'άλα, πάς κ' έπ'ό τάρα μαζί του. Θα τό φ'έρουμε!

ΜΟΜΜΙΟΣ: 'Οπλίτες, άόμα δέν κ'άνετα; Τι κ'απελάει;...
ΠΡΑΞΙΘΟΝ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Μόμμιο): Στρατηγόν μου, λυπήσου με. 'Εμεις δέ φ'αίρεσε π'ός τίποτα. Π'οι ήθελες να φ'έρουμε π'ός σ' ά-πό τ'Αθίος, δέν κ'άνει να γ'ενετα; (Π'άνοντας τα γ'ονατά του): Σ'αχ'ορα μάξ, κ' ο ήθελες π'ός δέ σου δ'όνομα θα β'είς τί τόσο θα π'ίσωμε!

ΜΥΡΙΝΑ: Τ' ήταν αυτό, παραλίγο να μ'ανήξει! 'Αφ'ησε με π'όσ σ'αχ'ορα θ'εταί σου κ' όστερα σου λέω. (Σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Μόμμιο): Π'οιά είνε αυτή;

ΚΩΝΣΤΑΣ: 'Η κατ'άρασος, ήμαξ. Μόμμιος; Τ'ήσ φαίνεται.
ΜΥΡΙΝΑ: Άπό τί;
ΜΟΜΜΙΟΣ: Άμ, γ'ωνία κ'άρα. Έτσι να π'αίρει!

ΜΥΡΙΝΑ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Μόμμιο και με τό καλύτερο χαμόγ'αλο σ'η τ'αίχτη):

'Η γ'ής ή μάχη αίνει, τη γ'ή να δέντρα κ'άνει ή θάλασσα ποτάμια, τη θάλασσα ο ήλιος και τούτον ή σ'αχ'ορα. Τι με κ'αλόνεις όταν ήπ'ω κ' έρωδ να π'ώ.

ΜΟΜΜΙΟΣ: Άνοησίες! ΓΑΡΓΗΛΙΑ: Π'οίμα κ' 'Ανασ'ο-σ'οτα είναι κ'άρα;...
ΑΘΗΟΣ: Καί τό λές άνοησίες! 'Ορασι σου τ' άπ'άστασε π'ός κ' από τ'ό Μόμμιο κ' έπ'ο, 'Αθήε!...
ΑΘΗΟΣ: Κ' ήδ'ό δέβαινα!

ΜΟΜΜΙΟΣ: Ελάειν κ' έλάειν τ'ο μ'εγούλι σου έδω. 'Ορασι έπ'ρεσε να συ-λογιστείς, πριν με φ'έρεις τέτοια έρω, π'ός άόμα έχω να κ'αίμενη την 'Επί-δουρα.

ΑΘΗΟΣ: Δέ σ' έρεσε, ήθελες μόνος σου. Καί πιστεύω, δέν μάς ήμηνες γ'ιά τίς, να τ'ο παρ'ότιος στο δ'όραμα.
ΜΟΜΜΙΟΣ: Μά, π'οίος μίλησε γ'ιά τίς;

ΑΘΗΟΣ: 'Α. Ελένα...
ΜΟΜΜΙΟΣ: Θέλεις να μ'είνεις έδω;...
ΑΘΗΟΣ: Κ' ήθελες με μ'όδ τό π'ερί;...
ΜΟΜΜΙΟΣ: 'Οχι, έπ'ο. 'Ατ'έλα, γ'ον' γ'ιατί ο Κ'όνστας δέν κατ'άλαβε καλά τις προτάσεις μου.

ΑΘΗΟΣ: Μ' αυτό είναι μεγάλο κ'αίρος! Νά έξερήγομε διπλάσι καί ν'έβρεις μόνο καί μόνο γ'ιά να μη μ'είνεις άναμώσι μάς ίσως με π'οι ή κ'απελάει!...
ΜΥΡΙΝΑ: Λέω να δ'όλωμα τις όρ-αυτιόδες να μάς έναγορ'αίρομε.
ΑΘΗΟΣ: Νά τ'έ δ'όλωμα δέβαινα, τί κ'απελάει;...
ΜΥΡΙΝΑ: (στη Μυρίνα): 'Αλλά, ή μόνι μας έλάειν είνε να φέ-ρομα μακροά πριν έπαινούμε!

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί γ'ήγορα μ'έ-λουν, δέν ήχομα κ'από να χ'άνουμε. 'Αλλά, δ'έχον έδω, δέ μάς προλάβατον.

ΜΥΡΙΝΑ: Τώρα πιά!...
ΓΑΡΓΗΛΙΑ: Μυρίνα, δές τον πώς εδ κατ'ά τ' Τιμόδημο!...
ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: (Καταύρα γ'αυτός της Μυρίνας και της θ'αγαπής. Μαζί μ' αυτή της γ'αυτά κ' ή 'Αθήος κ' ο Ποσειώσιος. 'Ο Τιμόδημος κ' ή Λέαινα κ'όντανε με τον κα έκ-απλο τρόπο).

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Λέαινα, πάμε να φέ-ρομε. Σ' αυτή την κατάσταση που β'έ-σονται, δέ μπορούμε να τους δοθή-

ποτε δέν ήρομα από τό γ'οδ μου κ'ας τον Τιμόδημο δέ μου τον γ'αυτάν... μιά κ' είνε ζώος κ'αίρος που τον έχο μάξ μου.

ΑΘΗΟΣ: Μ' ήμας τους μεγάλους, ή δ' ή γ'ωνία σου;...
ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: (στον Τιμόδημο και τον Λέαινα): 'Ελάτε, καθίστε τάρα κ' έσ'ε.

ΜΥΡΙΝΑ: Τιμόδημο, καθίστε δό. Σ'ας λένε κ'άποτε! (Τον καθίσει στο θρόνο άριστερά). Κάθισε κ' έπ'ό Λέαινα. (Τήν καθίσει στο θρόνο δεξιά). 'Εγώ, 'Αθήε, θέθωσ μάξ σου έκει. 'Αν και βλάτω π'ός σ' έρεσε κ' ή Λέαινα.

ΑΘΗΟΣ: Νά, ήμαξ μαζί, κ'άντα μαζί! 'Εγ'ονισ σου, έπ'ο μ' έρεσει.
ΜΥΡΙΝΑ: Τό μ'εγούλι τής όμας κ'άνετα.

ΑΘΗΟΣ: 'Ηταν γιά να τής δείξω τη μεγαλοψυχία μου; (Κάθετα με τη Μυρίνα στην κ'αλή β'εζιά, δόσ που ή θ'αγα-π'η κ' ο Ποσειώσιος καθύσανα στην άλλη άριστερά). 'Ησυχάζεσθε. Μεγάλωση κ' ή συντροφία μας. Π'ιτεύω να μη μάς τό γ'αυτάει πιά καίμενε... Γιατί π'αίρει να διασκεδάσεις άπόψε. 'Αν' έταν έσπιντο από τη Ρώμη τ' ανερπύνομα αυτό και τάρα τό θ'όραμα. 'Εξο λουπόν ή έννοια κ' 'Ολα ε'όχουμε; κ'ρασι, χορ'αίρες, ήδ' έσ'ε;...
ΜΥΡΙΝΑ: Τό μ'εγούλι τής όμας κ'άνετα.

Μόμμιος, π'ός να κ'άνει άπόψε ο κ'αίρος. Πο-σ'ότα, μ' άόμα, π'οσ'ότασέ με.

ΠΟΣΕΙΩΣΙΟΣ: Δέ βλάτω να σ' άόμα, σ' άφ'ημε λ'έτερο, στη διάθεσή σου.

ΑΘΗΟΣ: Μ' ήγ'ησε μικρό, λίγο τό θ'όραμα; Μά κατ'άλα, πάς κ' έπ'ό τάρα μαζί του. Θα τό φ'έρουμε!

ΜΟΜΜΙΟΣ: 'Οπλίτες, άόμα δέν κ'άνετα; Τι κ'απελάει;...
ΠΡΑΞΙΘΟΝ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Μόμμιο): Στρατηγόν μου, λυπήσου με. 'Εμεις δέ φ'αίρεσε π'ός τίποτα. Π'οι ήθελες να φ'έρουμε π'ός σ' ά-πό τ'Αθίος, δέν κ'άνει να γ'ενετα; (Π'άνοντας τα γ'ονατά του): Σ'αχ'ορα μάξ, κ' ο ήθελες π'ός δέ σου δ'όνομα θα β'είς τί τόσο θα π'ίσωμε!

ΜΥΡΙΝΑ: Τ' ήταν αυτό, παραλίγο να μ'ανήξει! 'Αφ'ησε με π'όσ σ'αχ'ορα θ'εταί σου κ' όστερα σου λέω. (Σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Μόμμιο): Π'οιά είνε αυτή;

ΚΩΝΣΤΑΣ: 'Η κατ'άρασος, ήμαξ. Μόμμιος; Τ'ήσ φαίνεται.
ΜΥΡΙΝΑ: Άπό τί;
ΜΟΜΜΙΟΣ: Άμ, γ'ωνία κ'άρα. Έτσι να π'αίρει!

ΜΥΡΙΝΑ: (σ'ακούει και β'εχ'όντας τον Μόμμιο και με τό καλύτερο χαμόγ'αλο σ'η τ'αίχτη):

'Η γ'ής ή μάχη αίνει, τη γ'ή να δέντρα κ'άνει ή θάλασσα ποτάμια, τη θάλασσα ο ήλιος και τούτον ή σ'αχ'ορα. Τι με κ'αλόνεις όταν ήπ'ω κ' έρωδ να π'ώ.

ΜΟΜΜΙΟΣ: Άνοησίες! ΓΑΡΓΗΛΙΑ: Π'οίμα κ' 'Ανασ'ο-σ'οτα είναι κ'άρα;...
ΑΘΗΟΣ: Καί τό λές άνοησίες! 'Ορασι σου τ' άπ'άστασε π'ός κ' από τ'ό Μόμμιο κ' έπ'ο, 'Αθήε!...
ΑΘΗΟΣ: Κ' ήδ'ό δέβαινα!

ΜΟΜΜΙΟΣ: Ελάειν κ' έλάειν τ'ο μ'εγούλι σου έδω. 'Ορασι έπ'ρεσε να συ-λογιστείς, πριν με φ'έρεις τέτοια έρω, π'ός άόμα έχω να κ'αίμενη την 'Επί-δουρα.

ΑΘΗΟΣ: Δέ σ' έρεσε, ήθελες μόνος σου. Καί πιστεύω, δέν μάς ήμηνες γ'ιά τίς, να τ'ο παρ'ότιος στο δ'όραμα.
ΜΟΜΜΙΟΣ: Μά, π'οίος μίλησε γ'ιά τίς;

ΑΘΗΟΣ: 'Α. Ελένα...
ΜΟΜΜΙΟΣ: Θέλεις να μ'είνεις έδω;...
ΑΘΗΟΣ: Κ' ήθελες με μ'όδ τό π'ερί;...
ΜΟΜΜΙΟΣ: 'Οχι, έπ'ο. 'Ατ'έλα, γ'ον' γ'ιατί ο Κ'όνστας δέν κατ'άλαβε καλά τις προτάσεις μου.

ΑΘΗΟΣ: Μ' αυτό είναι μεγάλο κ'αίρος! Νά έξερήγομε διπλάσι καί ν'έβρεις μόνο καί μόνο γ'ιά να μη μ'είνεις άναμώσι μάς ίσως με π'οι ή κ'απελάει!...
ΜΥΡΙΝΑ: Λέω να δ'όλωμα τις όρ-αυτιόδες να μάς έναγορ'αίρομε.
ΑΘΗΟΣ: Νά τ'έ δ'όλωμα δέβαινα, τί κ'απελάει;...
ΜΥΡΙΝΑ: (στη Μυρίνα): 'Αλλά, ή μόνι μας έλάειν είνε να φέ-ρομα μακροά πριν έπαινούμε!

ΤΥΜΟΔΗΜΟΣ: Καί γ'ήγορα μ'έ-λουν, δέν ήχομα κ'από να χ'άνουμε. 'Αλλά, δ'έχον έδω, δέ μάς προλάβατον.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΜΠΟΥΝΑΜΑΔΕΣ 1937

Σ ΤΟΥ κύκλου τὰ γυρίσματα, στοῦ Γενναίου τὴν πρώτην τοῦ χρόνου τοῦ καινούργιου μας, καὶ στῆς νυχτὸς τὰ σκέπη εἰ μπουναμάδες πούδωσαν καὶ πήραν οἱ ἀφεντάδες, πρῶμα μεγάλο κι' ἐγνοιανέ ! Μέβαλαν σὲ μπελάδες. Αὐτάνα μὲ κινήσανι τὴ σημερινὴ ἡμέρα ν' ἀναδιβάω καὶ νὰ πῶ τὰ κάμαν—καὶ τὰ φέρα πρῶτα μὲσ' στὸ Βασιλικό, τὸ θέατρο τῆς τάξης, ἀράδ' ἀράδα διάβαζε ἂν θέλεις νὰ σπουδάξεις !

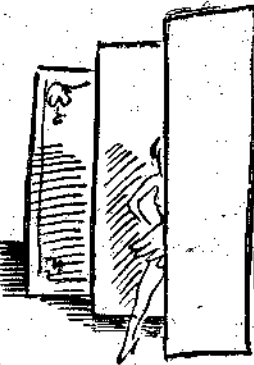
Λ ΟΓΟΘΕΤΙΑΣ τάκουσαν, πολὺ τοῦ ἐνακοφάνη νὰ χτῖσει ἀτὸς του δὲν μπορεῖ. Εἰς τὰ χαρτιά τὰ χάνει,

Π ΟΛΛΗ θαθεύρ' ἀκούστηκεν, τὰ δοκίμια σαλπίζουσι δῶρα πολὺ παράξενα οἱ μουσικοὶ χαρίζουν !

Ο σαλομοῖρης ἔστειλε τοῦ Δημητράκη (κρίμας !) μὴν ἔγγραφή γιὰ τὴ σχολὴ τῆ λογοτεχνικῆ μας γράμματα νὰ τοῦ μάθουσιν, τρέπους καλοῦς, καὶ σκέψ' μὲ μπαμπασίεζ νὰ μὴν μιλά σὰν δίνει συνεντεύξεις.

Τ ΟΥ Ἐθαγγελάτου ἔστειλασιν διορισμὸν μεγάλο, θὰ μπεῖ στὸ ραδιόφωνο. Κι' ἕνα κακὸ μεγάλο ὁ Δημητράκης θέλησε κι' αὐτὸς νὰ τοῦ χαρίσει στὸ διορισμὸ σὰν φώναζε πὸς θὰ μειοψηφίσει,

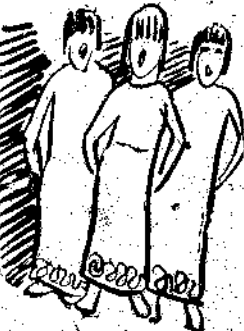
Σ Ε κείνον πούναϊ Πρόεδρος κραμάτιες ἐχαρίσαν πὸς δάκρυα κι' εὐμένειες μεγάλες τοῦ κινήσαν.

Τ ΟΥ εἶπεν ὁ Παρασκευῆς μὲ τέχνη καὶ σαφήνεια ? Δέξου γιὰ τὴν πρωτοχρονιά δυὸ τόμους «Παρασηνία».

Κ ΡΥΦΟ καμάρι σ' ἔχουμε Πρόεδρε Πρόεδρέ μου, τοῦπ' ἡ Κατίνα Παξινού, γι' αὐτὸ καὶ πιστέ μὲ μου μὴ κοουλίτσα ἐσκέφτηκα κι' ἐγὼ νὰ σοῦ χαρίσω τῆς Παπαδάκης ἂν δεχτεῖς ρόλο νὰ μὴν ἀφίσω.

Τ ΟΥ γέρου τοῦ Λαυράγκα μας, ἔλοι τ' ὁμολογεῖσιν πὸς οἱ κορίστες, μπουναμά, ἔρωτα τοῦ ζητοῦσιν κι' αὐτὸς (Κεφαλλονίταρος) τοὺς εἶπε κατεργάρες, φωνὴ ἂν μπορεῖτε ἐγάλετε, σὰς δίωω ἐγὼ γαργάρες !

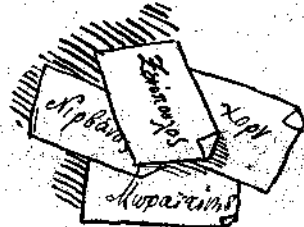

Σ ΠΑΝΟΥΔΗ τινε λέγουσιν μὲ τόνομα Σοφία, αὐτὴ μὲ δίχως μπουναμά ἀπόμεινε στὰ κρῖα. Τέχει παράπονο πικρὸ πὸς δὲν τὴ θυμηθῆκαν τόσες καὶ τόσες κριτικὲς τάχα ν' ἀγνοηθῆκαν !

Α ΦΟΥΚΡΑΣΤΗΤΕ τώρα ἐδῶ, κι' ἀπούχει γνώση ἄς κρίνει μ' αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, τί μέλει ν' ἀπογίνει ! Ἀπὸ τῆ Βιέννη τὸστελεῖν ὁ Μινωτής. (Τεχνίτης ἔ κι' ἐγίνη κι' ἀνατράφηκεν εἰς τὸ νησί τῆς Κρήτης). «Τώρα τοῦ γράφει, ἀσίκη μου, ν' ἀφίσευμε τ' ἀστεία, ἀπὸ γεννησιμίου μου ἐγὼ ξέρω «σκηνοδοσία». Βαρῆθηκα τὰ τυπικά γιὰ τοῦτο τὰ ταξίδια, κι' εἶναι καιρὸς νὰ κατεβῶ ν' ἀρχίσευμε τὰ ἴδια. Ὅσο γιὰ δῶρο, θὰ κρατῶ καρτέλιαν εἰς τὸ χέρι».

Μ ΑΥΤΗΝ θὰ γίνει πρόεδρος μὴν μὲρα, πούδ' ὁ ξέρει σκέφτηκ' Ἐκείνος πένθημα, κι' ἐζήτησε νερόν κι' ὁ «εἰσηγητὴν» μας τούφερε γιὰτι τανε παρὰν!

Σ ΠΑ-σιγά, καὶ μουλωχτά μὲ δίχως φασαρία οἱ συγγραφεῖς ἀλλάζουσε μπιλλιέτα γιὰ πρωτεία.

Ε ΣΕΝΑ πολυκαίχανε στὸ Ἐθνικὸν ἐφέτος, γράφει εἰς τὸν Ξενοπούλου ὁ Χδόν, ἔπως κατ' ἔτος. Κι' ἐκεῖνος τ' ἀποκρίνεται : περίμενε λιγάκι εἶχες μεγάλο μπουναμά, ξεχνᾶς τὸ Φιντανάκι !

Μ ΕΛΑΣ, Ροντήρης, Ζάν Σαράν οἱ τρεῖς μας σκηνωδέτες ἀπάνω στὴν πρωτοχρονιᾶν ἐπήρασιν τρουμπάτες καὶ διαλαλοῦσιν μπουναμά μεγάλο πὸς θὰ δώσουν εἰς τὸ κοινόν, τὸ χρόνο αὐτό, πολὺ νὰ τὸ «μορφώσουν».

Ε ΙΣ τὸ Νιρβάνα ἐτρέξασιν, αὐτὸς νὰ τοῦς χαρίσει πὸς εἰς τὰ ἔργα πάντοτε ἔχει μεγάλη «κρίσι» κι' αὐτὸς : σταθεῖτε θρὲ παιδιά, καὶ τὸν Μωραϊτίνη ; μπιλλιέτο δὲν τοῦ δώσαμε. Κάτι πρέπει νὰ γίνει.

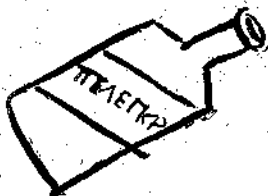
Τ ΟΝ ΠΡΩΤΟ τενε ξέρουσιν, γι' αὐτὸ, κι' ἔσαι τ' ἀκούσαν γιὰ δῶρο τοῦ προσφέρασιν τάχα πὸς «δὲν ἀκούσαν».

Γ ΙΑ τὸ Ροντήρη λέγουσιν πὸς θὰ νὰ τοῦ χαρίσουν «σελεμεντέ» τοῦ Ραϊνχαρτ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν.

Σ ΩΠΑ παγά-λαλέουσα, τοῦ λέν' κι' εὐτὸς φιλιῶσα στὸ «do—ut—des» ὠρκίστηκαν, μαλάκωσαν τὴ γλῶσσα.

Τ Ο Ζάν Σαράν δὲν ξέρουσιν, γι' αὐτὸ παραδοκοῦσιν τὸ δῶρο νὰ τοῦ στείλουσιν ἅμα θὰ τὸν εἰδοῦσιν.

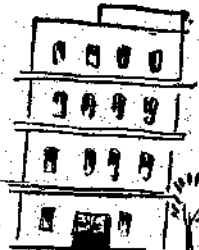
Κ ΑΡΘΑΙΟ τενε λέγουσιν τὸν ἀμοιρο τεχνίτη ὅπου τοῦ κέφτει μπουναμάς, στὸ θέατρο, τὴ μύτη εὐάισθητη στὴν ἐσφρηση πάντα του νὰ τὴν ἔχει κι' ἀπὸ κακοτοπιές πολλές νὰ ξέρει νὰ προσέχει.

Ε ΙΣ τὴν Κυβέλη ἐδώσανι μὴν κῶτα μαδημένη, τὸ θέατρο καράτησε γι' αὐτὴν. Συχωρεμένη.

Ε ΙΣ τὴ Μαρίκα ἔστειλασιν μὲ φρόνηση καὶ σκέψη τὰ ἔργα τοὺς οἱ συγγραφεῖς οἱ νέοι, νὰ τὰ παίξῃ. Κι' αὐτὴ γιὰ τὴν πρωτοχρονιά λόγια πολλὰ, μεγάλα τοὺς εἶπε, κίανε λείψουσιν, ὁ Χέλμης ἔχει κι' ἄλλα.

Ε ΙΣ τὸν Βεάκη τὸν φγαῖ, τρανὸ μας θεατρικόν ἕνα βοιδάκι ἔστειλασιν μαζί μὲ... πελεγκρίνο.

Σ ΠΑΖΕΙ κι' ὁ Ἀργυρόπουλος τὸν κουμπάρῶ πὸς ἐκράτει ἢ Γιώτα, νάτους! Χτίζουσε καινούργιο ἕνα παλάτι.

Μ ΟΝΟΣ αὐτὸς πεντάρφανος πανώριος Δὸν Κιχῶτες ἀπέμειν' ὁ Συναδινὸς Θεόδωρος ὁ πρῶτος. Ἔργο δὲν ἔχει, μπουναμά, νὰ πάρει καὶ νὰ δώσει.

Ε ΣΤΕΙΡΕΥΕΝ ὁ Ὀμηρος, τὸ Ντάντε νὰ προδώσει πολὺ βαρὺ τοῦ φαίνεται. Γι' αὐτὸ καὶ πικραμένο νὰ πὸς δὲν τὸν ἀφίνω ἐγὼ, φίλον ἀγαπημένο. Ἐτεῦτο τὸν Ρωτόκριτο πούγραφα, τοῦ χαρίσω, δίχως νὰ πάρω ποσοστά, ἔτσι θέλω κι' ὄριζω. Οἱ στίχοι θέλουσι διερῶση καὶ ἄσασα ὅσο μποροῦσιν. Μὰ τὸν Κορνάρων ἔφτιασε ἔλοι τὸ διαλαλοῦσιν...

Ο... ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΠΟΙΩΝ